Scénář k rozhlasové reportáži – ZŠ Brána jazyků s RVM

Kateřina Sedláčková

Život Kateřiny Sedláčkové, rozené Havlíčkové, by mohl na svém začátku připomínat pohádku nebo alespoň příběh plný šťastných náhod. Takové jsou první vzpomínky naší pamětnice.

„Já jsem měla úplně ideální dětství, protože se rodiče měli velice rádi. A navíc jsme bydleli v Dejvicích v takovém obrovském čtyřpokojovém bytě a bydlely jsme tam dohromady dvě rodiny. Moji rodiče a maminčina sestra se dvěma děckama."

Pro dospělé obyvatele bytu ale život asi velká pohádka nebyla. Každý měl za sebou už nějakou, velice odlišnou, historii a také jejich vztah k tehdejšímu společenskému zřízení se lišil.

„Můj tatínek byl v 50. letech odsouzen a perzekuován. Bydlel s rodinou sestry maminky, která byla v komunistické straně, její manžel byl taky v komunistické straně. Vyřešili to velice dobře, ačkoliv byli nejbližší příbuzní, tak si vykali. Můj tatínek vždycky s nadsázkou říkal, že dobře se říká ty vole, ale blbě se říká vy vole."

Co zůstávalo ve společném bytě nevyřčeno, a o čem se nemluvilo, bylo ale známé úřadům a zejména školám, a tak osud Kateřiny na konci základní školy závisel na poslušnosti, nebo statečnosti jejích učitelů.

„Vzhledem k osudu, který prožil můj tatínek, jsem nemohla vlastně se dostat na žádnou školu. Tatínek, potažmo jeho maminka, během války a zejména teda po roce 1948 pomáhali lidem, kteří by tady byli nějakým způsobem perzekuováni, tak jim pomáhali odejít na západ. Jenomže někdo je udal a moje babička byla třináct let vězněná."

Kateřina ale měla velké štěstí na odvážnou třídní učitelku.

„Můj tatínek musel nastoupit asi na tři nebo čtyři roky do pracovního tábora. Ale v té době studoval medicínu a musel skončit s medicínou v pátém ročníku a vlastně po tom pracovním táboře ho dali jako soustružníka do Kolbenových závodů. A moje třídní učitelka toho využila a dřív se psaly posudky k přijímacím zkouškám, a ona tam napsala, že tatínek byl dělník, a tím pádem já jsem se dostala na střední školu."

V životě paní Kateřiny hrála důležitou roli i babička. Do života vnučky vstoupila úplně jinak, než se to obvykle s babičkami děje – po svém návratu z vězení.

„Babička, když se vrátila z vězení, tak měla spoustu známých i z toho vězení, takže s nima udržovala kontakty, a protože bylo spoustu lidí, kterým pomohla se dostat za hranice, tak bylo spoustu lidí po celém světě a babička jim psala dopisy, ale protože měla tak znetvořené prsty právě z toho vězení, že jsem za ní chodila já a psala jsem její dopisy já."

Paní Kateřina je moje babička. A díky tomuto vyprávění jsme já i moje spolureportérka Anička objevily kus rodinné historie a pochopily, jak velké dějiny tvoří ty tzv. malé.

„Já jsem objevila jedno krásné motto, který pro mě má velký význam. Přiblížím vám to jednou písničkou, možná, že tu skupinu znáte, Divokej Bill a má písničku, která se jmenuje Neříkej, že to nejde. A to je moje motto."

(hudba – píseň Neříkej, že to nejde od skupiny Divokej Bill)